

[Niels Matthiasen.]

teatret og Arte har sluttet sig sammen for at gennemføre en hensigtsmæssig planlægning af det rejsende teaters virksomhed vedrørende turneer, billetkøbsordninger m. m. uden derfor at skulle opgive den enkelte organisations særkende og uden at ville tiltage sig et monopol i forhold til andre rejsende selskaber. Denne udvikling må hilses med tilfredshed, og da der fra Det danske Teater er fremsat ønske om, at teksten i § 16 erstattes af det oprindelige forslags § 15, mener jeg det rigtigt endnu en gang at overveje sagen mellem anden og tredje behandling, selv om vi i udvalget ikke har fundet en ændring nødvendig, da indholdet i realiteten skulle være det samme.

Vedrørende billetkøbsordninger kan jeg med tilfredshed konstatere, at § 28 efter ændringsforslag nr. 4 nu åbner mulighed for, at visse grupper af personel inden for forsvaret og civilforsvaret bliver omfattet deraf, og at der dermed opnås mulighed for opdragelse af et nyt ungt teaterpublikum, hvor Dansk Skolescene hidtil har været alene om opgaven. Der er her på det sidste blevet stillet et underændringsforslag, der går ud på at tage det, der allerede er gjort opmærksom på i betænkningen, ind som lovtekst. Underændringsforslaget er stillet af de uafhængige, og jeg må sige, jeg synes, det er lidt ejendommeligt at stille ændringsforslag, når man i øvrigt viser modstand mod lovforslaget og har til hensigt ikke at acceptere dets indhold. Da der både i betænkningen og under første behandling er givet udtryk for, at det sandelig ikke er billetkøbsordninger til støtte for generaler og admiraler, men for værnepligtige, der er tænkt på, må jeg på mit partis vegne anbefale at afvise underændringsforslaget.

Under drøftelserne i udvalget var vi inde på spørgsmålet om oprettelsen af et teaterakademi, og også her opnåedes der enighed inden for lovens rammer. I forbindelse med spørgsmålet om et teaterakademi føler jeg trang til at gøre opmærksom på, hvad der ikke altid fremgår af debatten, at teaterakademiet ikke kun skal uddanne skuespillere, men også instruktører, teatermalere, scenemestre, regissører, belysningsfolk, teateradministration; der er altså tale om en uddannelse for alle dem, man ikke ser på scenen, men uden hvem teatret

ikke var muligt. Der ligger her en meget påkrævet nydannelse i vort teaterliv, som hurtigst muligt bør etableres og komme i funktion.

I teaterrådet har vi ment det naturligt at amatørteatrene bliver repræsenteret. Vi er klar over, at der inden for amatørteatrene udføres et arbejde, som mange gange betyder en aktivisering af teaterinteressen, og dette arbejde bør både anerkendes og gives de bedst mulige vilkår. Vi har også ment det rigtigt, at det kgl. teater bliver repræsenteret i teaterrådet. Gang på gang er vi i vort udvalgsarbejde stødt på henvisninger til det kgl. teater, og det er min opfattelse, at dansk teaterliv ikke kan deles i to dele, således at den ene del omfatter alt uden for det kgl. teater, og den anden del indeholdes i loven om det kgl. teater. Denne lov står foran sin revision, og socialdemokratiet er indstillet på, at ved dens fornyelse må en koordinering med det øvrige teaterliv i Danmark finde sted.

De private teatre har ikke været nævnt, ikke af mangel på interesse, men fordi lovens bestemmelser om teaterbygninger og billetkøbsordninger skulle give mulighed for den hjælp til selvhjælp, som alene kan give de private teatre den kunstneriske og administrative dispositionsfrihed, som enten vil bringe teaterlederne til ærens højeste top eller til det dybeste fald. Nødvendigheden af denne hjælp blev imidlertid meget kraftigt understreget af Det ny Teaters direktør, Peer Gregaard, da han over for udvalget redegjorde for, hvorledes hans første forestilling i efteråret 1944 sammenlignet med en tilsvarende forestilling i efteråret 1962 betød en stigning i de aftenlige forestillingsomkostninger på 440 pct., medens billetprisen i den tilsvarende periode kun var steget 102 pct. Dette misforhold umuliggør en sund og økonomisk teaterdrift, og det er klart, at det må få indflydelse på teatrenes repertoirepolitik. Et enkelt fejltrin eller en tilvælgende fiasko kan slå et privatteater helt omkuld. Peer Gregaard fremhævede derfor, at hvis man vil bevare de københavnske skuespilscener som institutioner, der ledes kunstnerisk ansvarsbevidst og ikke blot reduceres til rene underholdningsteatre, kommer man ikke uden om, at stat og kommune må træde til med økonomisk støtte under en eller flere former.